

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum
Opera**

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

De classibus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

<urn:nbn:de:hbz:468-1-1565>

Exhortatio
ad recupe-
randum &
guendam
principia-
tum: &
admonitio
de orato-
ribus.

nullius autem rei gerendæ potestatem habetis. De-
cernetis enim ea quæ vrbe nostra digna sunt: sed vi-
ribus caretis ad ea quæ decreuistis exequenda. Ego
verò velim (sed in optimam partem accipietis) vos
aut minus habere animorum, vestris negotiis agen-
dis contentos: aut maiores vires comparare. Quod
si vos Siphnios, aut Cythnios, aut alios eius generis
scirem, hortarer ad animos demittendos. Sed cum
Athenienses sitis, autor sum, vires maiores ut com-
pareatis. Turpe enim Athenienses, turpe inquam est,
suis magnanimitatis ordinem deferere, quem vo-
bis maiores tradiderunt. Imò nec vestri arbitrij est,
etiam si velitis, Gr̄cos ut deseratis. Multa enim ab
omni æuo gesistis. Proinde nec veteres amicos pro-
iicere, nec vestris hostibus fidere, aut crescendi co-
piam dare licet. Denique idem vobis, quasi lege ta-
lioni, vsuuenit, quod his, qui vbi senect apud vos
ad gerendam rem publicam accessere, pdst cum vel-
lent, recedere ab eadem non audent. Rem publicam
enim inter Gr̄cos gesistis. Caput autem est, Athe-
nienses, horum quæ diximus omnium: Oratores
vos nunquam neque probos facient, neque impro-
bos: sed vos illos tales, quales volueritis. Neq; enim
vos ad illorum voluntatem vos accommodatis: sed B
illi vestris cupiditatibus blandiri student. Vos igi-
tur principes esse decet in rebus bonis expetendis.
Sic omnia rectè erunt. Aut enim nemo quicquam
mali dicet: aut frustra dicet, quum qui auscultent,
non sit habiturus.

LIBANII ARGVMENTVM
orationis de Classibus.

Orto rumore, Perlarum regem expeditionem moliri aduersus Græcos: populus Atheniensis tumultuatur, & cùm cōuocare Græcos, tūm bellum statim inferre properat. Demosthenes autem suadet, ne ipsi priores insurgent: sed eos expectare iubet, dū Rex noui quid conetur. Nunc enim, iacuit, non persuadebimus Græcis, vt socia nobiscū arma iungant, cum in tuto adhuc sibi esse videantur. Tum verò periculū ipsū eos nobiscū coniunget. Monet igitur, vt quietē se instruant, & ad bellū parent, atque etiam commemorat, quę debeat esse ratio instructionis. Vnde συμμορία oratio est inscripta. Nam apud Atticos συμμορία cœtus & ordo corum est, qui munera publica obeunt.

DEMOSTHENIS DE
CLASSIBVS ORATIO,
XIIII. Hieronymo Vuolfo
interprete.

Consulen-
dū potius
esse reipu-
blicz , quā
eloquen-
tiam oster-
dendam.

VI maiores vestros laudant Athenienses, instituere mihi videntur orationem auditu iucundam, non ea tamen agere quæ illis profint quos celebrant. Nam cum iis de rebus dicere conentur, quas mortalium nemo pro dignitate possit explicare: ut ipsi opinionē eloquentiae consequuntur: sic efficiunt, ut virtus illorum minor videatur auditoribus, quām putarāt. Ego verò laudationem eorum maximam puto ipsū esse tempus: quod cum non exiguum intercesserit, rebus illorum gestis, maiora nulli alijs suscipere gerenda potuerunt. Ipse autem rationem explicare conabor, qua vos optimè instructos fore censeam. Etenim res ita se habet: Si nos omnes, qui verba facturi sumus, eloquentes videamur: nihilo res vestre, satis scio, erūt meliores. Sed si unus, quisquis ille fuerit, p̄gredi docere possit, & suadere, quæ instructio, σπουδα. οὐτος ἔχει. εἰ μὲν οὐκεῖς αἴπαντες οἱ μέλιται οἱ δὲ οἴστης οἱ βέλτιον χοίνι. εἰ δὲ παρελθάνεις εἰς οἴστουμα.

τὴν δὲ ἔργων, οὐδὲνος κύριοι γίγνεσθε. τὰ μὲν γένη τῶν φυφίσ-
ματα, περὶ τὸ τῆς πόλεως αἰξίωμα ψιφίζεσθε· τὰς δὲ
ναυαριν δὲ οὐκ ἀκόλουθον, ὃν ψιφίζεσθε, ἔχετε. εὔχοντες γένη τὰ
εργάστηματα ἢ ὑπὸ τοῖς (καὶ μοι μηδεὶς ὄργιαδή) γένη ἔχετε. Τον
φεγγενῆ τὰ ἴμετε σε αὐτοῖς ἀγαπᾶν περιττοὺς ταῖς ή μεί-
ζα διώματιν περιφοράς εἰς μὴν οὐκ σιφίσιες, η κα-
ῦνισις, η ποὺν ἀλλοις τοιούτοις οὐσιστημένην ὑπὸν ἔχετε.
Τον φεγγενῆ σωτερούλους αὐτούς. ἐπειδὴ δέ ἐσε ἀθλητοί
μείζω τὸ διώματιν περιφοράς εἰς μὴν παρεγγένεσθε. αἰρεσθε
γένη, ω̄ αἴδηρες ἀθλητοί, αἰρεσθε, λιπεῖν τελόν τὸν φεγγήματος
ταῖς, λιψάντων ὑπὸ τοῖς οἰς περιφοράς, περιφερεῖς τούτοις,
οὐδὲ ἔστι ἐφ' ὑπὸ, οὐδὲ ἐπὶ διποτελῆ τῷ τοῦ λιπεῖν τούτων
ληθε. πολλαὶ γένη ὑπὸν σὺν παντοῖς τῷ γένοντο περιφερεῖται. η
τοῖς μὴν φίλοις τοῖς ὑπάρχοντας, αἰρεσθε τοῖς δί-
οισιν ἐγγέγειρι, οὐκ ἐνι πιενται, καὶ μεγάλοις ἐπιστη γνή-
θηται. δὲλως ἔτι, διπερ οἱ πολιτισμόριοι πεπόνθασι περιφε-
ρεῖν, οὐκ ἐνεστοῖς αὐτοῖς, στατι βουλωνται, παύσανται· τέτο
καὶ ὑπὸ τοῖς περιφερεῖται. πεπολίτησθε γένη σὺν τοῖς, ἐλληνοι. ἐτι
δὲ, ω̄ αἴδηρες ἀθλητοί, πεφάλαιοι ἀπάντειν τῷ τοῦ εἰρημέ-
νων οὐδὲ περὶ ὑμᾶς οἰ λέγοντες, σύτε πονηροίς, καὶ τε γε-
σούς ποιήσουσιν ἀλλ' ὑμεῖς τούτοις, ὅποιοις αὐτοῖς οὐδὲν
γένη ὑμεῖς, ὃν σύτοι βουλούται, σοχαζέσθε ἀλλ' οὐτοισιν αὐτοῖς
ὑμᾶς ὕπεριθυμεῖν οἰνοται. ιμάτοις οὐκ ὑπάρξει μὲν, γενεῖται *
βουλουμένοις· καὶ πάντες εἶτε καλῶς. η γένη οὐδεὶς ἐρει
φαῦλον οὐδὲν, η οὐδὲν αὐτοῖς πλέον εἶσαι, μηδέχονται τοὺς
πεισομένους.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ
πεὶ τὸν συμφεύγοντα.

ΦΗμίς θυμούμενός τινα περσῶν βασιλέα τοῦ αὐτοκράτορος εἶδεν σφραγίδειν ἐπὶ πινέλαις, ὃ μὴ τῷ ἀνθωμάτῳ δύναμος, κακοκίνηταν καὶ συγκαλεῖν ὄφειται τοις ἐπιλημασίαις, λγόν πόλεμον εἰσφέρειν ἢδη. ὁ δὲ Ἐμπειρόγεντας συμβουλεῖται, μὴ περιεχανίσας ταῦτα αὐτομάθειν τὸν βασιλέα νεωτερίσαι. ταῦτα μὲν γάρ φασιν, οὐ πεισθεῖν τοὺς ἐπιλημασίας συμμαχεῖν ἡμῖν, ἐπ' ἀδείᾳ δὲ δοκούστας. τότε δὲ ἀντεῖν, οὐ κίνδυνος ἀντὸς συσκέτει. Θεοῖντιν τοινις, ἵνα καὶ συντιχαίσθω, καὶ περὶ τὸν πόλεμον προσκοπήσειται. ὦ δὴ, καὶ μὲν ξειστον ὁ Σεπτινὸν αὖ συνταχθεῖσεν. Ζεῦς δὲ συνιεισάγει οὐδέ τις οὐδεποτε, συμμοεία γὰρ πλεύτοις ἀπίκειται τὸ τον λειτουργώματον συντοτητα.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ
Ο ΠΕΡΙ ΣΤΜΜΟ-

 1 μὴν ἐπαγοῦστες, ὃς αὐτὸς ἀθηναῖος,
τοὺς περιγένετος οὐδὲν, λόγου εἰπεῖν μοι θο-
κοῦσι περιερεῖσθαι περιχωρισμόν, οὐ μάν
συμφέροντά τε εἰπεῖν, οὐδὲ ἐγκωμιάζου-
σι, ποιεῖν. τοιούτῳ περιερεῖσθαι περι-
τες λέγειν, ὃν οὐδὲν αὐτὸς εἰς αἰξίως ἐφιέμεσθαι μάστιγον τελεῖ-
ται· αὐτοὶ μὴν τὰ δοκεῖν εὖ λέγειν δέξανται ρέοντα. τινὲς
ἔχοντες αρετὴν, ἐλάστητα τῆς ὑπειληπτιμότητος τοῖς τοῖς
ἀκούοντος φαινεῖσθαι ποιοῦσιν. εἶχε μὲν δὲ ἔκπειν αὐτὸν μὴν, ἐπαγ-
κον τὸ ζεύκον ήγειρμα μέρισον εἴπει· οὐ πολλοῦ γεγνημένος,
μείζω τούτου υπὲρ ἔκπειν αὐτὸν περιχθέντον, οὐδὲνες ἀλλοι πα-
ρεδέχασθαι δεδύνενται. αὐτὸς δὲ, πιστόσουμα τὸν ἄστον
εἰπεῖν, οὐ αὐτὸς δοκεῖτε μάλιστα δύνασθαι περιερεῖσθαι
λέγειν, μενοὶ φαινεῖμεν ὅτες οὐδὲν αὐτὸν μάτεεσ-
σιν αποδεῖξαι, καὶ πεῖσται, πίστης περιερεῖσθαι, καὶ πόσον,

& quātū, & vnde comparata, nunc reipublicæ pro-futura esse videatur: omnis hic metus euanuerit. Quod ego, si modo potero, dabo operam ut faciam paucā p̄fatus apud vos, quid de regio negocio sentiā. Ego existimō communem hostem omnium Gr̄corum esse Regem Persarū: non tamen propterā suaserim, soli omnium vos ut bellum contrā eum suscipiatis. Neque enim ipsos Gr̄cos video communes inter se esse amicos: sed nonnullos magis illi fidere quam quibusdam suorum. Quae cum ita sint: è re vestra eile censes, prouidere, iustum belli initium ut capiatur: vtique apparentur quae conuenit, omnia: & hoc proponatur ad deliberandum. Arbitror enim, Athenienses, Gr̄cos, si declareret & perspicuum fiat, fore ut Rex ipsos aggrediatur: & adiuturos, & magnam gratiam habitu-ros ijs, qui ante ipsos, & cum ipsis Regem vlsiscantur. Quid si, dum id obscurum etiam est, nos priores arma sumperimus: vereor, Athenienses, ne hos cum illo coniunctos propulsare cogamur, quibus consultum volumus. Is enim represso impetu suo (si tamen inuadere Gr̄cos instituit) largitionibus aliquos eorum corrumpet, & amicitiam simu-labit. Illi priuata bella corrige volent: & dū hoc animo erunt, communem omnium salutem negligēnt. In eum autem tumultum & amētiam moneo ne pr̄cipitetis vrbera nostram. Neque enim ean-dem nobis in regio negocio deliberationem, quam alijs Gr̄cis, esse video: quid multi illorū mihi vi-detur priuati alicuius emolumenti caussa, posse ne-gligere alios Gr̄cos. Vobis autem nec affectis iniuria honestum fuerit, eas de fontibus sumere p̄ce-as, ut eorum aliquos à Barbaro subigi patiamini. Quod cum ita sit, prouidendum est, ne & nos bello simus impares: & is quem Gr̄cis insidiari putabamus, ita se insinuet, ut fidus illis esse videatur. Quo-modò igitur hac curanda erunt? Si copia reipu-blicæ delectæ & instructæ, omnibus conspicue furerint: atq; apparuerit, nos ijs ita esse fretos, ut nihil iniqui tamen conemur. Ferocibus autem, & nimis expeditè ad bellū impellentib. illud dico: Non esse difficile, neque quum deliberandum est, fortitudi-nis opinionem consequi: neque quum periculum aliquod imminet, vehementer oratorem videri. Sed illud & difficile est, & conueniens, in periculis fortitudinem declarare: in deliberando, prudentius alijs dare posse consilium. Ego verò, Athenienses, existimō bellum cum Rege difficile esse reipu-blicæ: pr̄elium futurum esse facile. Cur? Quia non aliter, ut opinor, fieri potest, quin bella omnia, & triremes, & pecuniam, & loca requirant: quae omnia penes illum copiosiora quam apud vos reperio pr̄la verò nulla re alia tantopere video indigere, ut fortibus viris: quos plures vobis, & iis qui vobis-cum hoc periculum adibunt, esse existimo. Bellum igitur, hisce de causis, moneo, ne vlla ratione prio-res suscipiatis: ad pr̄elium verò vos rectè instructos esse oportere dico. Quid si alia ratio copiarum es-set, quib. Barbari propulsarentur, alia quib. Gr̄ci deprehensum iri fortasse consentaneum esset, nos contra illam instrui. Cum autē otinis instructionis ratio sit eadē, & eadem oporteat esse capita copia-rum, ut hoites repelli possint, ut socij defendantur, ut opes nostræ cōseruentur: quid, quum habeamus qui se hostes esse fatentur, alios queritamus? ac né potius & aduersus hos instruimur, & illum quoque ylsciscimur, si violare nos instituerit? Agite ve-

Non lace-
sendū, sed
vltiscendū
est regem
Persatum;
instrūctis
copiis.

Athenieus
ses sine su-
spicione
rupti fede-
ris, posse in-
strui, &c.
necessefuer-
tit, Gr̄ecos
socios cu-
rum futu-

¶ Græcos nūc ad vos accerſite: at, ſi quæ illi iubēt,
non faciſtis, cum quidam non optimè vobis cupiāt,
eſt-ne ſperandum, quenquam eſſe obtempera-
turum? Quia medius fidius audiens à nobis, & regem
Persarum ipliſ insidiari, ipliſ verò non proſpic-
re? Itanc, vos obſecto, putatis? Egoverò opinor. Sed
nondum maior is metus eſt, quam diſſentioñū erga
vos, & quorūdam inter ſe. Nihil igitur aliud, quā in
neſcio quam cantilenam paſſim canent legati no-
ſtri. Tum autem ſi forte quæ nos modò ceneſemus,
agetis, nemo Græcorū omniū ita fret' erit ſuis o-
biſ, quin, vbi viderit vobis præſto eſſe & mille e-
quites, & legiones quoſ voletis, & naues trecentas,
venturus & ſupplicaturus ſit: illis adiutoriibus, mi-
nimo ſe cum periculo in columnen euasurum existi-
mans. Proinde ſi jā accerſetis: ſupplices: ſi non au-
ſcultarint, fruſtrati eritis. Sin ipli veſtris copiis in-
ſtructis, cun&temini ſupplices deſēdetis, neque du-
biuſ eſt, quin omnes ad vos venturi ſint. Ego igit-
ur, Athenienses, & hæc & hiſ ſimilia reputās, nul-
lam orationem confidentem, aut vanæ prolixita-
tis exquirere volui: ſed quæ nam ratio inſtructio-
nis & optima & expeditiſſima eſſet, conſiderando
fui veheſt̄er occupatus. Puto igitur, vobis eam,
ſi & audita & probata fuerit, eſſe decernēdām. Pri-
ma itaq; & maxima inſtructioñis pars, Athenienses
hæc eſt, vt quisq; vlt̄o alacriter omni officio fun-
gi velit. Iliud enim videtis, Athenienses, quæcunq;
vnquam vniuersi vos voluitis, & poſtea quisq; pro-
fe gerenda putastis, eorum vos nihil vnquam effu-
gisse. Quæ verò voluitis, pōst autē alius alium re-
ſtexistis, tanquā ipſe nihil, proximus omnia factu-

Ratio in-
structionis
in Velle fun-
gi officio.

¹ Numerus
eorum qui
triremes
instruantur.
rus esset: in iis nihil vim quam promovisti. Quod si
vos ita eritis animati atque incitati, numerum mille
& ducentorum dico esse complendū: & octingētis
adiūctis bis mille faciēdos. Nā si hunc numerū de-
signaueritis: existimo virginib. orbis, & pupillis, &
in colonias abituris, & societatibus déptis, itēmq;
aliis si qui sunt tenuiores, præstō fut. ira vobis cor-
pora mille & ducenta. Ex his igitur classes viginti
censeo designandas, vt nunc sunt, quarum singulæ
sexagena corpora contineant. Earū porr̄ classium
singulas in quinas diuidi partes iubeo duo dena-
rias: sic, vt tenuissimi quique locupletissimis adiu-
gātur. Et corpora quidē sic ordinanda esse censeo:
quod cur censeā, tum scietis, cum totam instructio-
nem rationem audieritis. Triremes autē quomodo?

3 Telemiū nis rationem audieritis. Triremes autē quomodo?
multitu- Omnino trecentas numero triremes designari iu-
do. beo:& in viginti partes, quarū singule, naues quin-

4 Pecunia
magnitu-
de, partibus, ternas triremes attribuendas. Postquam
hęc ita cōfecta fuerint, iubeo, cū agri nostri aestima-
tio sit sex mille talētū, vt & pecuniæ certus ordo
ineatur, eam diuidi, & cētum fieri partes, quarum
singulę sexagena talenta contineant. Deinde quin-
quies sexagena talenta singulis magnis classib. at-
tribuenda: eo pacto, vt classes singulæ singulis qui-
nariis, sexagena talēta reddant: vt si vobis centuna
triremibus fuerit opus, sumptum sexagena talēta
absoluāt, & trierarchi sint duodenī: sin ducētis fue-
rit opus, tricena sint talenta quæ sumptū absoluāt,
& seni viri triremibus præsint: sin trecētis, vice-
na sint talenta quæ sumptum absoluāt, & quater-
5 Aximare
sa nauium
ni triremib. præsint. Eodē quoq; modo Atheniēs,

δέκαοιων έπιανοτα μὲν ἡ τάλαντα, τὰ τελὺ δαπάν

armamenta etiā quæ nunc ad triremes debentur, estimari, & ex tabulis omnia distribui iubeo, in vingtī partēs. Deinde singulis magnis classib. vnam tribui partē, vnicuique aptam, quam deinde singulæ classēs singulis suis partibus ex æquo diuidant: & duodenī illi in singulis partib. ea exigāt: & quas singuli triremes sortiti fuerint, eas instructas exhibeant. Sumptū igitur, & naues, & trierarchos, & armamentorū exactiōnem, sic optimè posse cēsio, & cōparari, & apparari. Vnde autē hæ & certò & facile cōpleri possint, deinceps dicam. Censeo à ducib. ⁶ Naualium ordinatio. naualium decē loca esse deligenda, atque rationēm inēdān, vt quām proximē inter se absint naualia, quorū singula triginta triremiū sint capacia. Quod vbi fecerint: binas classes & tricenas triremes horum locorum singulis attribuant: deinde sortitō tribus introducant, & trierarchos singulos in singula naualia: vt sint binæ classes, triremes tricenæ, & vna tribus. Qui verd locus tribui obuenerit, is trifariam diuidatur, & naues similiter. Deinde trientes tribuum sortiantur: vt singulæ tribus vna pars sint totorum naualium, & singularum partium tertiam partem triens obtineat: vtque sciatis, si quid erit opus, primū tribus quo loco stationē habeat, deinde triens. postea trierarchi qui, & quot triremes: ac tricenas triremes vna tribus, denas vnuſquisq; triēs triremes cōtineat. Nam si hæc ordine expedita fuerint, etiam si nunc aliquid prætermisimus (neque enim facile sanè est, exquisitè reperire singula) id ipsa sibi res inueniet, & vna cōstitutio tum omniū nauiū, tum partium futura est. Iam quod ad pecuniam attinet & euidentem aliquam parandorum sumptuū rationēm: scio equidem incredibile vi- fūm iſi quod iam dicam: dicetur tamen. Confito enim, si quis rectè consideret, fore vt me solum vera, & ipso euentu comprobanda dixisse appareat. Ego affirmo, nunc non dicendum esse de pecunia, cū commeatus adsit magnus, & præclarus, & iustus: quem, si nunc queremus, ne tum quidem præstō futurum sentiemus nobis: tantum abesse, vt iam eum inuenturi simus si omiserimus, præstō futurus est. Quis igitur illē est? qui cum nunc non adsit, tum in promptu futurus est? Nam ista nescio quæ esse ambages videntur. Ego dicam. Videtis, Athenienses, totam hanc vrbem? In hac, pecunia inest, patrum absentia quin dicam, quæ cum omni aliarum vrbium pecunia conferri posuit: quam qui possident, eo animo sunt, vt si omnes oratores eos ita terrorent, venturum esse Regem, adesse, non aliter posse fieri: & vna cum oratoribus alijs totidem vaticinarentur: non modò non conferrent, sed nec proferrent, aut faterentur se habere. At si verborum terrores istos ad rem conferri viderent: nemo ita stolidus est, qui non liberaliter daret. & primus conferret. Quis. n. malit ipse vñā cum fortunis omnib. interire: quām partem facultatum pro semetipso & reliquis suis bonis conferre? Pecuniam igitur tum in promptu fore dico, cū reuera fuerit opus, non prius. Proinde ne querendam quidem censeo. Quantum enim nūc exigeritis, si institueritis exigere: id magis ridiculū fuerit,* quām si nihil omnino esset exactum. Age centesimam iubebit aliquis? proinde sexaginta talenta dicet. Sed quinquagesimam dicet aliquis? duplex. proinde centum & viginti. Ecquid hoc est ad ducētos & mille camelos, quos Regi pecuniam vehere isti dicitant? Sed ponam, velle vos cōferre duodecimā? quinginta talēta. Verū id vos nec sustinebitis: nec, si numeretis, bello par erit pecunia.

**6 Nautilo
ordine.**

7 Pecunia
ria ratio.

Commentarij. 3
Observatio.
Artificiosa
dehortatio-
ne, Gre-
ci Persarum
amicitiam
expetant:
auerbellum
iis inferat.

Cetera igitur vobis sunt comparanda, pecunia re-
linquenda nunc suis possessoribus, nusquam enim
reip. commodius & honestius custodietur. Cum
vero necessitas illa venerit, tum vlrō conferentib.
illis, accipienda erit. Hęc & fieri possunt, Athenien-
ses, & factū honesta sunt, & utilia, & digna quę Re-
gi de vobis nūn carent: neque per hęc leuis ei ter-
ror inveniretur. Scit enim, maiores suos à trecentis
trienniis, qui nūrum nos centūm præbavimus, mille
names subactas amississe: atque audier, trecentas tri-
remes vos ipsos instruxiss. Quare non temere ta-
mēli valde insaniet, iniurias nostrāe vrbis sibi
putabit suscipendas. Qd si propter pecuniam ei
habit effetti animis: id quoque sublidium vestro
infirmius reperiet. Is enim, aurum, vt aiunt, velit:
quod vbi distribuerit, requirerit. Nam & fontes &
putei defiscere solent, si quis magnam inde copiam
timul, & crebro hauserit: vobis autem agri estimati-
onē sex mille talentūm subsidio esse audiens, pro-
cuius defensione pugnatos esse nos, maiores eius
qui in Marathone fuerunt, optimè nouerint. Dum
vero superiores erimus: pecunia utique defici non
poterimus. Ac ne illud quidem, quod nonnulli me-
tuunt, ne cum pecuniam habeat, magnas peregrini
militis copias conducat, verum esse mihi videtur.
Ego enim arbitror, contra Egyptum, & Orontem,
& alios Barbaros quosdam, multos fortasse Greco-
rum velle apud illum merere stipendia: non vt ille
horum aliquem capiat: sed vniusquisque, vt opibus
aliquibus partis, urgente inopia liberetur: sed qui
reliquam Græciam inuadere velit, nullum Græcum
fore arbitror. Qd enim ipse postea se conser-
vet? In Phrygiām profectus seruiet? neque enim a-
lia de te bellum est cum Barbaro, quam de agro, de
vita, de institutis, de libertate, de talibus rebus om-
nibus. Quis igitur ita est infelix, vt semetipsum, pa-
rentes, sepulchra, patriam, parvuli, celli graria velit
amittere? Evidem neminem esse existimo. Imo
nec illi expedit, peregrini militis opera Græcia po-
tiri. Qui enim nos subegerint, iam pridem illo fue-
rint præstantiores. Neque vero vult, nobis excisis,
ipse in aliorum esse potestate: sed omnibus, si fieri
possit: si fieri non possit, at seruis certe suis im-
perare. Quod si quis Thebanos cum illo se coniun-
cturos putat: difficilis quidem est apud vos ea de re-
oratio. Nam cum eos oderitis: neque verum liben-
ter, neque boni quicquam de eis audiatis. Verunta-
men eos decet, qui magnis de rebus deliberant, nul-
lam vtilem cogitationē prætermittere vlla de cau-
sa. Ego vero existimo, tantum abesse vt Thebani
vnuquam cum illo Græciam inuasuri sint: vt magna
pecunia, si liceret, redēpturos putem occasionem,
qua vetera in Græcos delicta abolerent. Qd si
quis existimat, Thebanos vsque adē natura esse
infelices: illud utique intelligetis omnes, si Theba-
ni cum illo faciant, esse necesse, vt eorum hostes
stent à Græcis. Ego igitur existimo, hunc ordinem
æquitatis, & eos qui cum hoc ordine se coniungent,
tum proditoribus, tum Bai baris fore vniuersis su-
periores. Quare neque immodice formidandum,
neque committendum esse censeo, vt priores bel-
lum inferamus. Ac ne cæterorum quidem Græco-
rum vlli merito bellum hoc formidini esse video.
Nam quis eorum ignorat, se, dum illum communę
hostem ducentes, inter se consenserunt, magnis o-
pibus floruisse? postquam artem eius amicitia freti

Artificiosa
dehorta-
tio, ne Græ-
ci Persarū
amicitiam
expetant:
aut bellum
iis inferat.

ελλήνων φοβηθέντες τὸν πόλεμον τῆς τον ὁρ. τις
φύσες ἀμφόσου ἀλλίσις πολλῶν ἀγαθῶν ἥστα

A τὸ δὲ γείματα νῦν μὲν τὰς κατηγορίας ἔχει, οὐδέποτε
γένεται πάλιον στόχοιο τῇ πόλει. αὐτὸς τούτῳ ὁ καγές εἶται
ἔπειτα πάλιον εἰσφέρει παῖδας αὐτῷ, λαμβανεῖ. ταῦτα
τὸν δυνατά ὄντα, τῷ αὐτοῖς αὐθεντικοὶ φράστεν καὶ πλά-
τος οὐκούσια, καὶ βασιλεῖ τούτοις μήδεποτε παγ-
γελθῶν, οὐ φέρεις ὃν δὲ λίθος γέρωται αὐτὸν εἰπεῖν
οὐδέποτε μέρη τοῦ θεατοῦ σαταναῖς παρεποιεῖται μένοις
θεοῖς. οὓς τε μὴ ποιοῦνται οὐδὲ εἰ πάντα μετίστηται. οὐδέποτε
ράδιον εἶναι, τὸ τοῦ θεατοῦ σαταναῖς πόλιν ἐγένεται πατούσια.
αλλὰ μὲν εἴ τοι γείματαν αὐτῷ μεταπέμψῃς (φρα-
γεῖν) πάλιον αὐτοῖς σαταναῖς αὐτοῖς μετεργεῖται οὐδέποτε
μέρη τοῦ θεατοῦ σαταναῖς φασιν αὐτοῖς τοῦτο τοῦ θεατοῦ. Καὶ
τοσοῦτον γένεται ταῖς πρίνας, καὶ τὰ φρέατα ὑπολιπεῖν πει-
νειν, εἴ τις ἀπὸ αὐτοῦ αὐτοῖς, καὶ πολλὰ λαμβάνει ήπην δὲ
τὸ τοῦ θεατοῦ πάλιον αὐτοῖς, αὐτοῖς τοῦ θεατοῦ ιδιαίτερα
λαγεῖ (αἴκουσι). Ταῦτας οὖς μέρη τοῦ θεατοῦ ταῖς πρίνας
αμφιερεῖται οἱ εἰ μεριδῶν τοῦ πατούσιαν αὐτοῖς μάλιστ
αἱ εἰδεῖν. ἕως δὲ αἱ πρατηρίδοις ἐν δύο παντοῖς γένεται
μέρη ὑπολιπεῖν. καὶ μὲν, οὐδὲ διέδινοι, μὴ ξενιεῖται
παλινούσιον ταῖς γείματαν ἔχειν αὐτοῖς ἐναὶ μοι δοκεῖ
ἐγὼ γένεται μέρη μὲν αὐτοῖς αἴγακον καὶ ὄρρον τέλον, καὶ ταῖς
τοῦ αὐλαν Βαρβαρών, παλινοῖς αἱ ἐδελφοῖς τοῦ ἑλλήστον
μιθοφορεῖν παρὰ στοιχεῖον. οὐχὶ διὰ στοιχεῖον μέρη
αλλὰ ἵνα διποτίαν πατέσκειται αὐτοῖς κτητούμενος, απαλ-
λαγῆν τῆς ὑπαρχόντης πάντας. Επὶ δὲ τοὺς αὐλαῖς ἐλλά-
δα, ἐλλίνια οἱ δένα αἱ ἐδελφοῖς ἡγεμονίας τοῦ αὐτοῦ Φέ-
γετα μὲν ταῦτας φρυγίαν ἔλειπον, δαυλὸν στεγεῖται ταῦτα
αλλὰ πνόσδειν ὁ πατεῖται τοῦ Βαρβαροῦ πόλεμος, οὐ τοῦ θεατοῦ
καὶ βίου, καὶ ἐδῶν, καὶ ἐλασθετιας, καὶ πάντων τοῦ
τοιούτων τῆς οὐλούπος τοῦ μενούχης, διὰ τοῦτο ζεῦς,
τάρος, παρείδεια ἔνεκα χέρδος βεβαγχεῖσθαι βεβα-
λίστεται; οὐ μὲν οὐδένα γένεται μέρη, οὐδὲ στεγεῖται ταῦτα
συμβέβεκται, ξένους πεπτίσται τοῦ ἑλλήστον. οἱ γένεται
καθηστατεῖταις στοιχεῖον γένεται πάλιγνοντεῖταις εἰσί. Βούλεται
διὰ στοιχεῖον οὐκ αὐτοῖς ἡ μάζα, ἐπ' ἀλλοῖς ἐτί. αλλὰ κα-
λιστι μὲν πάντοις εἴ τι μάζα, τοῦ ὑπαρχόντον δούλων ἐμ-
πειτεῖ μάζην. εἰ τοῖς πολεμαῖς θεοῖς εἴσεσθαι μετ'
στοιχεῖον μὲν χαλεπός πατεῖται μέρη τοῦ πολέμου λόγος,
C διὰ γένεται τοῦ μισθοῦ αὐτοῖς, οὐδὲ αἱ αὐλητές ηδέως, εὐδία
αἴσαδόν πατεῖται τοῦ μέρους τοῦ πολέμου. οὐ μὲν αὐλαῖ, διὸ τοῖς
τοῖς πατεγμένοις μετάλλων σπουδαῖταις, μηδίνα συμ-
φέρειν τα λογισμὸν τῶν αὐλαντῶν, διότι μηδέμιαν πρόφασον
ἐγὼ τοῖς οἷμα τούτον ἀπέχειν θεοῖς εἴτε μετ' στοι-
χεῖον πότε αἱ ἐλεῖται οὐδὲ τοῖς ἐλλίνιας. οὐ το πολλῶν αἱ
χειμάτον. εἰ ἔχοιεν δοιῶν, πρίασθαι, γνέματα πανταῖς αὐ-
τοῖς καθεῖν, διὰ τὰς πρεστέρες* αἰαλίσται (πρὸς τοὺς πολεμαῖς)
φύσει μενούχεις θεοῖς εἴτε. στοιχεῖον τοῦ πολέμου οἰταμ
τοῖς πολεμαῖς, διὰ τοῦτον τοῦ πολέμου φρενεῖται. ηδέως μέρη
τοῖς πολεμαῖς εἴτε ταῦτα τοῖς πολεμαῖς τοῦ πολέμου, πατεῖταις
αὐτοῖς οὐταῖς, τοῦ παροδοτοῦ κρείτοις, καὶ τοῦ Βαρβαροῦ ε-
σεδεῖται πρὸς αὐταῖς αὐτοῖς τοῦ πολέμου φυρι μεταπέ-
ειται τοῦ πολέμου, οὐδὲ τοῦ πολέμου προτέρεος εἰσφέρειν τὸν
πόλεμον. καὶ μὲν, οὐδὲ τοῦ αὐλαν οὐδένα αἱ εισότας
τοῦ οὐκούσιεν αὐτοῦ, διότι εἴσι μὲν στοιχεῖον τοῦ πολέμου
εἰπεῖται πρὶν αὐτοῖς γένεταις αὐτοῖς οὐ παρέχεται.

αὐτὸν τῷ τοις δίκαιον φέρεσθαι αὐτὸν
καὶ παράδημος εὑρέ τοῖς αὐτοῖς, ποσαντα πεπόνθειστο κακό.
εἴτε δὲ τὸ τύχη καὶ τὸ δαιμόνιον φίλον μὴ ἀλυσοτελῆ, συμ-
φέροντα σὺν εὐθεῖ ἐμφανίζει. τέτον ή μεῖς φοβούμεθα;
μηδαμῶν: ἀλλὰ μὴ ἀδικῶμεν, μὴ μὴ μὲν ἔνεικα, καὶ τῆς
τῷ ἀλλον ἐλλιών παραχῆς καὶ αποστασ. ἐπει, εἰ γε ὁμο-
διναδὸν λινοῦ πάνταν βιπεδεῖται μόνων αὐτῇ αἰδίνειν
αὐτὸν εἶπεν σκένεν. ἐπειδή τὸ τέτον οὐκ οὔτες ἔχει φυ-
λαῖτεσται φυμα δεῖν μὴ τοφέαν δῶμαν βασιλεῖ, τὸ
ταῖναγα τῷ τῷ ἀλλον ἐλλιών γιτεῖν. πουχάν μὴ
τὸ ἔχοντον υἱόν, ὑποτος αὐτοῖς, ποιοῦτο παραγάνων πόλε-
μον ἐποποιηθάν περιτεῖν εἰκότως αὐτὸν δῆλον δῆλον
τοις τοφέας ὑμᾶς ἔχειν, τοῖς ἀλλοις φίλοις ἔτι βούλε-
δαμα. μὴ οὐδὲ ἔχειν γέγοντε, ὡς κακόν; ἔχει τὰ ἐλλιών,
συγκαλεῖτες ὅτε οὐ πάσονται. μὴ πολεμοῦτες, ὅτε οὐ
διαίσχεται. ἀλλ' ἔχετε πουχάν, θαρροῦτες καὶ προσ-
τιναζόμενοι. καὶ βούλετε απαγγελεῖται τοῖς υἱῷ
τοφέ: βασιλέα, μὴ μὲν δια, ὡς διπεργοῦσιν, ἢ φοβεῦται,
ἢ δορυβολιτῶν πάντας οἱ ἐλλιών, ὡς οἱ ἀθηναῖοι. πολλά
τε καὶ δεῖ. ἀλλ' ὥπ, εἰ μὴ τοῖς ἐλλιών ὁμοίως αἰρεγὸν λιν
τὸ ψύδεται τοῦ βιπερκέν, ὡς εργάζεται καλόν πάλαι
αὐτὸν εἰστιν εἰπεῖν εἰπορθεδε. τοῦτο τὸ τέτον μὴ οὐκ αὐτὸν
ποιοῦται. μὴ εἶναι αὐτὸν εἰπεῖν εἰπεῖν τοῦ πάλαι τὸ
τοφέν τοις πάλαι, εἰπεῖν τοῖς ἀλλοις ἐλλιώνων πόλεων
τοσοῦτον, ὃν τοῦ τοφέαν εγνωσταν, μὴ μὲν, τοῖς ἐλλιών
ὅρᾳ διεμένοις, τοῖς ποσαντοῖς, τοῖς πουχάνοις διελλαγῆται.
τοφέτον δὲ αὐτὸν οἰδεῖν αὐτὸν εἰπεῖν αὐτοῖς, εἰ πόλεμον κινοῦν
ὦς τε καὶ γνώσεμα, καὶ ποσαντὸν τῷ παγγελλόντεον
ἀκούειν εἰσαι. Ινα δ', ὡς αἴδρες ἀθηναῖοι, μὴ μακεδόνες λέγονται
λιαν εἰνοχλῶ, τοικεφάλαια ἀν συνιευσθέντα φεύσομεν, δι-
πειρι προστιθάζεται μὴ τοφές τοῖς ἐπάρχοντας ε-
χθεοῖς πελῶνται αἰματεῖται τοῦ βασιλέα, καὶ πάντας, αὐ-
τὸν εἰπεῖν εἰπορθεδε, πούτη τῇ διωμάτει φυμα δεῖν αρχεῖν
τὸ μηδὲ δέ, μήτε λόγου, μήτε ἔργα αἰδίκου. ταῦτα ἔργα μὴ
όπος αὕτια τῷ τοφέων εἴσαι, σκοπῶμεν, μὴ τοῖς βιπεῖς τῷ
βίματος λέγονται ταῦτα ποτε. ηδὲ ὑμῖν αὐτοῖς καὶ τοῖς
ταῦτα πειθεῖντοι συμφέρεται περιτεῖται. οὐ γένεται ὄργισθή-
σεται αὐτοῖς ὑπερεον, νῦν ἀμέρτοντες.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ τοφέτος τῷ ποσαντὸν εἰπεῖν. εἰπεῖν λόγου.

TΟΥ ου πικαχηνού καλεῖται πόλεμον πρώτο τοφές αἰθιων,
χροι, καὶ βούλαι, καὶ βιζαντι, περιτεῖν μὴ ἀντὶ τοφέων γε-
γοντες, τότεδὲ ἀλλοις συπικάχαι πεποιηθέντοι καὶ τῷ τοφέ-
τον διπεργοῦσιν εἰπεῖν τοῦ κατείστηται τοῦ πάλαι τὸ περι-
χορον παύπολον οἰκείος ἔχειν ἐδίκων. ὁ δέ, καὶ τὸ διάλογον
τοῦ ποσαντοῦ διπεργοῦσιν καὶ τὸ δικαιον συνεπιπτατο. καὶ τοῦ δικαιοπατίας
τοῦ ποσαντοῦ διπεργοῦσιν, διπεργοῦσιν τοῦ δικαιοπατίας τοῦ πάλαι κα-
τιστεύσωσε. συμβολίσει ποτίνων ὁ δικαιοπατίας μὴ πειράντων πάλαι, αλ-
λὰ βούλαι τοῦ δικαιοπατίας ποσαντοῦ, συμφέρει ποτίνων τοῦ δικαιο-
πατίας ποσαντοῦ τοῦ δικαιοπατίας, εἰ τοῦ δικαιοπατίας τοῦ δικαιοπατίας
τοῦ ποσαντοῦ διπεργοῦσιν, καὶ συνίδεται, τοῦ, καὶ τοῖς λυπήσαντος τοῦ ποτίνων.

A de priuatis controuersiis inter se contendunt: tot
mala esse perpestos, quot, si quis eos deuouere vel-
let, vix reperiisset? Quem igitur Fortuna & dij immo-
rtales tam amicum inutilem, quam hostem es-
se conducibilem declarant, eum nos formidamus?
Nequaquam: sed nefaciamus iniuriam, nostra cau-
sa, & propter cæterorum Græcorum turbas & dif-
fidentiam. Nam si concorditer, adiuvantibus om-
nibus, solum illum inuadere liceret: ne iniuriam
quidem illi à nobis fieri putarem. Sed cum se res a-
liter habeat: cauendum censeo, ne ansam regi præ-
beamus, ut iuriis cæterorum Græcorum arbiter esse
studeat. Quiescentibus enim vobis suspectus esset,
si quid tale moliretur. Sin priores bellum mouerit-
tis: haud iniuria videbitur propter vestras inimici-
tias, aliorū expetere amicitia. Ne igitur arguere ve-
litis, quām corrupt⁹ sit Græci⁹ status, cōuocādis eis
cum non persuadebitis, & gerendo bello cum non
poteritis: sed quieti estote, & imperterriti, & in-
structi: & nūciari de vobis regi velitis, non quidem
certè æxtuare omnes Græcos, aut metuere, aut tu-
multuari, & Athenienses. Longè certè aliter se rē
habere. Atque adeò nisi apud Græcos æque turpe
haberetur mentiri & peirare, vt apud illum præ-
clarum: iampridem vos in illum fuisse impetum
facturos. nunc id vos nequaquam facturos vestra-
pte causa: sed omnes precari deos, vt eādem ipse a-
mentia corripiatur, qua olim maiores eius. Atque
hæc si considerate in animum induixerit: vos non
negligenter consuluisse vobis inueniet. Neque e-
nim ignorat, ἐ bellis cum suis maioribus gestis, vr-
bem magnam & felicem esse factam: ex ocio au-
tem quod ante illa tempora egerat, nulla Græca-
rum vībūm tāto fuisse, quanto nunc, superiorem.
Quin Græcos etiam videt pacificatorem require-
re vel volentem, vel inuitum. Eum verò semet-
ipsum eis fore intelligit, si bellum mouerit. Quare
ea qua è nunciis audiet, ei & nota & credibilia e-
runt. Ne verò, Athenienses, prolixitate orationis
vobis nimis sim molestus, capitib. mei cōsilij expo-
fitis, descendam. Instrui vos, & cōtra certos hostes
iubeo: & propulsari etiam Regem, & omnes, si vos
laceſſere instituerint, iis copiis oportere censeo:
nullius autem iniqui vel facti vel dicti esse autores.
Demus operam, vt facta nostra digna sint maioribus,
non pro concione habita orationes. Quæ si
feceritis: & vobis lipis consuletis, & iis qui contra-
rium suadent. Nam pōst illis non irascemini, quod
fieret, si nunc impingeretis.

Perotatis.

LIBANII ARGUMENTVM

ORATIONIS DE LIBER- TATE RHODIORUM.

BEllum, quod Sociale dictum fuit, suscepserunt aduer-
sus Athenienses Chij & Rhodij & Byzantij: qui cum
illis prius paruissent, tunc societate cōtra Athenien-
ses inter se fecerant. Cum autem Rhodij Cariæ vicini es-
sent: se apud Mausolum, eius prouincia præfectum, gratia
valere putabant. Is paulatim apud eos fide sibi conciliata,
infidias populo comparavit: & vrbe, libertate Rhodijs e-
repta, paucorum potentiorum seruituti subiecit. Suedet i-
gitur Demosthenes, eam rem non esse negligendam, sed
iuuandum esse populum Rhodiorum: quod ē re sit Atheni-
ensium, vrbes populari paréte imperio. Etsi autem, inquit,
Rhodij vos leſerunt: tamen vobis & honestum & vītatum
est: eos etiam Græcos, qui vos non nihil offendunt, libe-
rare, atque delinquentibus in Rēpub. ignoscere.
εἰδος θερόν, μὴ μηνοτηγκεῖν αἰρετάρουσιν εἰς τοὺς πόλεις.